

**ANNEMIEKE WAALDIJK
& ROBERT VINKENBORG**

**HET WAREN TOCH
MIJN OUDERS
EEN JEUGD VOL MISBRUIK**

'Nu heb ik definitief geen ouders meer. Wat moet ik voelen? Moet ik blij zijn met deze straf? Het ergste vind ik dat ze allebei alles blijven ontkennen, er is geen erkenning gekomen. Erkenning was me liever geweest dan straf. Er gaat nog een hoger beroep komen, alles moeten we dan weer opnieuw meemaken. Het is allemaal nog lang niet afgelopen. Tot dan blijven ze vrij rondlopen. De straf lost voor mij niets op. Hoe moet ik verder? Ik zou willen dat mijn herinneringen gewist kunnen worden. Het waren toch mijn ouders.'

Dagboek van Annemieke, 1 december 2025,
na het vonnis tegen haar ouders

Woorden vooraf

De meeste mensen die een boek schrijven over hun eigen verleden doen dat waarschijnlijk pas als dat verleden verwerkt is, het leven weer op de rit staat en er lessen uit zijn gehaald.

Maar in mijn leven is nog nooit iets gegaan zoals bij de meeste mensen.

Misbruik en mishandeling op zoveel verschillende manieren.

Falende jeugdzorg.

Falende hulpverlening.

De meest bizarre situaties.

Keer op keer brak alles onder mijn handen af.

Mijn leven is niet standaard en ik pas nergens, zoals uit dit boek zal blijken. Ik schrijf dit terwijl ik er nog middenin zit.

Hoe heeft het zover kunnen komen?

Hoe kan het dat ik er nog steeds ben?

Ik ben geboren als vijfde in een groot gezin met in totaal acht kinderen. We woonden in een groot vrijstaand huis in Apeldoorn met een grote achtertuin. Vanaf de rustige straat zag je alleen de voorkant van het huis en de schuur met garage. De rest bleef verborgen.

We hadden altijd veel dieren. Kippen, vogels, duiven en later ook een lief hondje, Robbie.

Terwijl ik dit schrijf, denk ik met een glimlach aan de buurman. Wat was hij boos op onze mooie grote haan, die hem elke ochtend wakker kraaide.

Iedereen kende ons wel. Voor de buitenwereld waren we een groot, strenggelovig gezin met twee liefdevolle ouders. Maar wel een gezin waar 'weleens wat aan de hand was'. Veel ziekten - er stond vaak een ambulance voor moeder voor de deur, mijn broer had een botziekte, ik een auto-immuunziekte die me in een rolstoel bracht - en kinderen met gedragsproblemen. Dat moeder veel ervan verzonnen had wist toen nog niemand. En ook niet dat achter de voordeur fysieke en emotionele mishandelingen, verwaarlozing en seksueel misbruik plaatsvonden.

Sinds mijn vijftiende woon ik niet meer thuis, sinds tien jaar dus nu, en al die tijd heb ik me afgevraagd hoe het kan dat nooit iemand iets gezegd of gedaan heeft. Er waren zoveel signalen en vermoedens.

Ik vertel dit verhaal niet om mensen zwart te maken.

Ik vertel dit verhaal voor jou.

Omdat jij - die dit boek nu in handen heeft - voor mij ooit de reden bent geweest om te blijven.

Ik heb kanten van het leven gezien die ik nooit had mogen meemaken. Misschien jij ook wel. Ik ga je niet zeggen dat je moet blijven in een leven dat niet voor jou gemaakt voelt. Je hebt er niet voor gekozen om geboren te worden, en toch ben je hier. Ik weet hoe oneerlijk dat kan voelen.

Ik wil je alleen zeggen: je weet pas dat je gemist wordt, als je er niet meer bent.

In de aanloop naar de rechtszaak tegen mijn ouders leerde ik journalist Robert Vinkenburg kennen. Ik kon bij hem mijn verhaal kwijt - eerst voor een interview in *De Telegraaf*, later in gesprekken daarbuiten. We deden dat overigens niet live, maar via de mail en via spraakgesprekken. Het was een lang proces; van voorzichtig vertrouwen, van woorden zoeken, tot aan steeds weer opnieuw durven vertellen.

Ik schreef al een jaar of zes, in losse stukken, met als plan er ooit een boek van te maken. Ik schreef om te overleven, want er werd mij steeds verteld dat ik maar niet meer over mijn verleden moest praten. Schrijven hielp me - voor zover mogelijk - bij de verwerking van mijn trauma's. En ik voelde ook dat ik anderen wilde helpen. Robert bleef. Hij luisterde. Hij stelde vragen. Hij volgde mijn zaak, maar vooral volgde hij mij. Uiteindelijk besloten we samen dat dit geen losse teksten mochten blijven. Dat het een boek moest worden.

Wat je leest, is mijn stem. Mijn ervaring. Mijn waarheid. Robert loopt in dit boek naast mij, vanuit zijn rol als journalist. Hij heeft me geholpen mijn verhaal vorm te geven en vult het zo nodig aan vanuit zijn perspectief als buitenstaander.

Ik hoop ook de hulpverlening te bereiken. Ik kreeg bepaald niet de hulp die ik nodig had, integendeel, ik kreeg nóg meer trauma's. Door mijn ervaringen met het huidige zorgsysteem te delen, hoop ik dat dit anderen nooit meer zal overkomen.

Misschien herkennen hulpverleners zichzelf in mijn verhaal en leren ze ervan. Alles wat ik vertel, is de rauwe werkelijkheid zoals ik die heb beleefd.

En als jij als hulpverlener ooit een beetje buiten je boekje bent gegaan door naast mij te blijven staan in het donkerste donker, dan wil ik je bedanken. Sterker nog, ik wil je ook vragen: blijf dit doen. Want jij kunt het verschil maken.

Ik ga je mijn verhaal vertellen. Het is getekend door pijn, verdriet en eenzaamheid. En soms, heel soms, was daar opeens een klein beetje licht.

Ik hoop vooral jou te bereiken, die in het donker leeft, die niet meer durft te hopen dat het ooit nog licht wordt. Ik begrijp je. Ik weet waar je doorheen gaat. Je hebt zoveel meegemaakt dat het niet meer alleen over traumaverwerking

gaat, maar ook over: hoe moet ik nu verder? Hoe leef ik als ik niet eens weet hoe dat moet? Kan en wil ik eigenlijk nog wel verder? Ik hoop dat mijn verhaal je helpt.

Het laatste wat ik wil zeggen voordat ik je meeneem in mijn verhaal: het kan zijn dat bepaalde situaties niet volledig zijn verlopen zoals mijn brein ze heeft opgeslagen. Ernstige en/of langdurige trauma's op jonge leeftijd kunnen gefragmenteerd worden opgeslagen, zeggen de mensen die hiervoor gestudeerd hebben.

Dit is mijn verhaal, zoals ik het heb beleefd.

En zoals de rechter het later heeft bevestigd.

Ik publiceer het niet onder mijn eigen naam, om bepaalde personen niet onnodig bij dit verhaal te betrekken, wat anders onvermijdelijk wél zou gebeuren.

Annemieke Waaldijk (*pseudoniem*)

Op 1 december 2025 is het zover: de uitspraak tegen de ouders van Annemieke. Haar vader wordt veroordeeld tot 16 jaar cel, haar moeder tot 10 maanden. De getuigenissen en verklaringen, ook die van haar drie zusjes (haar vier broers hebben geen aangifte gedaan), blijken voldoende bewijs om te komen tot een veroordeling van de ouders voor het jarenlang misbruik en de mishandelingen van hun vier minderjarige dochters.

Niets staat dit boek nog in de weg, maar of het gaat lukken is nog maar de vraag. Al maanden heb ik intensief contact met Annemieke. Meestal via (spraakberichtjes op) Whatsapp en mailtjes, en als het live is, dan nooit één-op-één, altijd met de advocate of met een begeleider erbij.

Vóór deze rechtszaak vertelde ze mij – tien jaar na haar vlucht uit het ouderlijk huis – voor het eerst haar verhaal en dat publiceerde ik in *De Telegraaf*.

Later ontdekte ik dat Annemieke zelf ook schreef. Over wat haar was aangedaan. Over wat het met haar had gedaan. Over wat ze al die jaren met zich meedraagt. Het hele verhaal had ze opgeschreven in dagboekjes; aantekeningen, zinnen.

Na vele gesprekken besloten we dit boek samen te gaan maken. Ze bleek al indrukwekkend veel geschreven te hebben.

Haar waarheid.

Zij vertelt. Ik vraag. Haar belastbaarheid is zeer beperkt. Maar we beginnen samen aan deze reis, waarop ik moet leren wat wel en wat niet lukt. Hier is geen draaiboek voor; op het moment dat ik dit voorwoord schrijf, heb ik nog geen idee wat ons te wachten staat. De spraakberichten, waar we veel mee werken, kan ze op het door haar gewenste moment afluisteren – als ze sterk genoeg is. Als u deze tekst onder ogen krijgt, is het ons gelukt het boek te voltooien.

Robert Vinkenburg *journalist*

Deel 1

FRAGMENT

Ik tril over mijn hele lichaam. Ik heb het ijskoud. Mijn tranen stoppen niet meer. We eten verder, maar ik proef niets.

De dagen erna ga ik gewoon naar school. Na schooltijd fiets ik direct terug naar Marjon, hier in Apeldoorn. Papa appt mij af en toe. Hij denkt nog steeds dat ik bij Mark logeer. Mark heeft hem een oude foto gestuurd waarop ik bij hem op de bank zit.

Vanmorgen ben ik ook naar school geweest. Nu zit ik op mijn slaapkamer bij Marjon huiswerk te maken. Er wordt geklopt. Marjon komt binnen met drinken en een koek.

‘Goed drinken, lieverd. Dat kun je wel gebruiken,’ zegt ze terwijl ze over mijn rug wrijft.

Tranen springen in mijn ogen. Ze is zo lief.

Diezelfde avond zit ze bij me op mijn kamer. Ik zit erdoorheen.

Ze kijkt naar mijn nekbrace. ‘Misschien kun je hem ook weleens afdoen.’

Het komt keihard binnen. Alsof dat zo simpel is.

Ik wil zeggen dat ik dat ook wil. Dat ik hem het liefst meteen af zou doen. Maar dat kan niet. Thuis mag dat niet. Als ik hem af zou doen, wordt mama woedend. Echt woedend.

Ik voel het al in mijn lijf als ik eraan denk. Dus ik houd hem om. Altijd.

Ik kijk naar beneden en zeg niets. Kon ik het haar maar vertellen.

Ik schrijf in het dagboekje dat ik van haar heb gekregen:

Hoe moet dit toch verder? Hoe ziet mijn toekomst eruit?

Deze vragen zweven de hele dag door mijn hoofd. School heeft vanmiddag overleg over mij. Ik hoop dat ik hier bij Marjon mag blijven. Ik wil niet meer naar huis. Hier voel ik voor het eerst in mijn leven dat iemand om me geeft en van me houdt. Thuis is eng. Ik durf niet meer.

Ik ben zo bang. Soms denk ik: waarom leef ik nog? Wie houdt er nou van mij? Al mijn contacten gaan kapot omdat ik anders ben. Het heeft allemaal geen zin meer. Mijn ouders gunnen me geen liefde. Waarom is alles zo moeilijk? Waarom ben ik geboren? Waarom zit alles me tegen? Niemand hoeft zoveel mee te maken. Waarom ik wel?

Vanbinnen huil ik de hele dag. Soms komen de tranen bijna naar buiten. Ik wil niet dat anderen het zien - ze begrijpen het toch niet. Maar tegelijk wil ik zo graag dat iemand het ziet. Dat iemand oprecht vraagt: gaat het wel goed met jou? En dat ik dan alles eruit kan huilen. Maar dat zal nooit gebeuren. Dat ben ik niet waard.

(Originele tekst dagboekje 15/09/2015)

Vanmorgen ben ik naar school geweest. Vanmiddag ben ik vrij. Morgen zit ik al een week hier. Alsof ik een onderduiker ben.

Er wordt gebeld. Het is Erik, mijn lieve zorgzame broer. Papa is onderweg naar school om mij op te wachten. Marjon belt direct de school en doet intussen alle deuren weer op slot. Er wordt een crisisoverleg ingepland voor morgenochtend. Ik zal er samen met Marjon heen gaan. Papa is er op de een of andere manier nu toch achter gekomen dat ik hier zit.

Het gesprek vindt plaats in het lokaal van meneer Lodewijk, de vertrouwenspersoon met wie ik al een aantal maanden regelmatig gesprekken heb. In eerste instantie vanwege mama's ziekte, maar ook omdat ik zelf nog steeds een nekkraag om heb. Zonder aanwijsbare reden. Alles bij elkaar maakt dat dat er zorgen zijn over mij en mijn welzijn. Meneer Lodewijk is er zelf ook bij. Net als twee mensen van Jeugdzorg, een man en een vrouw. Mama is er niet bij. Ze

ligt nog steeds in het ziekenhuis. Papa wel. Nog voor er iets is gevraagd, zegt hij vol overtuiging dat er niets aan de hand is en dat ik gewoon terug moet komen. Het is vreselijk om te moeten aanhoren. Het voelt zo oneerlijk. Het is zo niet waar wat hij zegt.

Ik zit zwiingend naast Marjon. Onder de tafel legt ze haar hand op mijn knie. Ze glimlacht bemoedigend. Als alle ogen op mij gericht zijn, weet ik dat er een antwoord van mij wordt verwacht op de moeilijkste vraag: waarom ben je weggelopen?

Het is onmogelijk hier eerlijk op te antwoorden. Ik kan en mag niet vertellen over het misbruik, de mishandelingen, de vernedering. Want als ik toch terug moet - en die kans is groot want ik ben minderjarig - dan ga ik dood. Daar ben ik van overtuigd. Mijn gedachten schieten alle kanten op. Dan antwoord ik, heel zachtjes:

‘Ik kan niet meer. Ik ben zo moe. Steeds zeg ik dat ik niet meer mee wil naar het ziekenhuis, maar jullie luisteren niet naar mij. Het gaat allemaal alleen maar om mama. Ik kan niet alle zorg voor de jongste kinderen dragen, en naar school, en steeds dagenlang in een ingestorte boerderij moeten verblijven. Ik heb rust nodig, en die vind ik bij Marjon. Ik wil bij haar blijven.’

Papa zegt dat ik lieg. Hij herhaalt dat er echt niks aan de hand is. Dat wij het moeilijk hebben met de ziekte van mama, maar dat verder alles goed gaat.

Dan lijkt er iets te knappen bij meneer Lodewijk. Zijn gezicht wordt vuurrood, zijn kaken spannen zichtbaar aan. Ik schrik als hij bijna schreeuwt: ‘Zegt u nu gewoon dat uw eigen dochter liegt?! U luistert niet!’ Hij lijkt er zelf ook van te schrikken, en buigt zich snel over het notitieblokje voor hem.

Ik heb hem nog nooit zo boos gezien. Ik schrik ervan - boze mensen maken me bang - maar tegelijk stelt het me

gerust. Iemand ziet mij, iemand neemt het voor mij op. Het geeft me, eindelijk, het gevoel dat ik niet alleen ben.

Later die dag volgt er nog een gesprek met Jeugdzorg. Eerst gaan we thuis een broodje eten. Marjon laat de hond uit. Ik ben even alleen. Dat vind ik doodeng. Wat als ze hier voor de deur staan?

We rijden naar het gesprek. Het is vlakbij, in het gezondheidscentrum bevindt zich een kamertje van CJG, Centrum Jeugd en Gezin. Op de parkeerplaats schrikken we: mama stapt uit een auto, ondersteund door een vriendin. Vanmorgen lag ze nog in het ziekenhuis.

We stappen een kamertje binnen. Er hangt een saaie poster aan de muur, en om een klein tafeltje heen staan een paar stoelen. Achter ons komen papa en mama ook binnen. Meneer Lodewijk is er deze keer niet bij, hij moest vanmiddag lesgeven. Er zijn opnieuw twee mensen van Jeugdzorg bij. Ik begrijp dat het een crisisteam is.

In het gesprek dat volgt zeggen papa en mama hoe ontzettend veel ze van me houden. Dat ze het beste met me voor hebben. Ik voel hoe niet alleen papa en mama zich tegen mij keren, maar ook Jeugdzorg. De sfeer in de ruimte verandert. Ik merk dat ik niet geloofd word. Dan begint de man van de crisisdienst te praten: 'Je papa en mama houden zoveel van je. Zie je niet hoeveel pijn je ze doet door zomaar weg te lopen? Je mama is al zo ziek. Moet je het ze dan nog moeilijker maken?'

Ik zie Marjon, die naast mij zit, haar hoofd schudden. Gelukkig, zij ziet wel wat er gebeurt. Dat dit zó oneerlijk is. En dan gaat het mis, helemaal mis. Jeugdzorg verzoekt Marjon direct de ruimte te verlaten, omdat ze mij op een negatieve manier zou beïnvloeden. Zoals nu zeggen dat papa en mama niet van mij houden. Alleen omdat ze haar hoofd schudde op

het moment dat dit gezegd werd... Ik zie de machteloosheid op haar gezicht als ze niet anders kan dan opstaan en mij achterlaten. De tranen staan in haar ogen. Alsof zij degene is die mij beschadigt...

Vlak voor ze de deur achter zich dichttrekt, begin ik hard te huilen. Ik zie dat ze naar me toe wil, maar er wordt haar geen keuze gelaten. De deur valt dicht, en Jeugdzorg stelt mij voor een onmogelijke keuze: mee naar huis met papa en mama, of naar een gezin dat zij hebben uitgezocht. Mijn jongste broertje Pieter heeft een vriendje bij wie hij vaak loogert. Zeker de afgelopen periode, toen mama steeds in het ziekenhuis lag, was hij vaker in dat gezin dan thuis. Ik ken deze mensen, ze brengen of halen Pieter regelmatig. Maar ze weten niets van wat zich daadwerkelijk in ons gezin afspeelt. Ik wil daar niet heen. Ze zullen me nooit geloven.

Ik wil met Marjon mee. Maar dat mag niet.

Later hoor ik dat ze haar tas niet eens mocht ophalen, die ze had laten staan. Afscheid nemen mocht ook niet.

Met papa en mama mee betekent mijn dood. Want ik heb gepraat. Ik huil onbedaarlijk. In elkaar gedoken zit ik daar. De man van Jeugdzorg zegt op kille toon: 'Je moet niet zo je zin doordrijven door zo te huilen.'

Het is geen keuze: naar papa en mama terug, of naar het gezin dat zij voor me hebben uitgezocht. Want, zoals ze zelf zeggen: als je niet naar ons wil, ga je daar maar naartoe. Al-lebei de plekken zullen mij niet de veiligheid bieden die ik zo nodig heb. Bij Marjon, daar voelde ik me veilig. Ook al ben ik maar een week bij haar geweest. Ik wil terug. Ze heeft geen man meer, en dat geeft mij al zoveel rust.

Het misbruik is al mijn hele leven gaande en heeft mij helemaal verwoest. Ik weet niet wat ik moet doen, ik weet het echt niet. Dit is geen keuze. Toch ga ik met papa en mama

>> LEES VERDER IN HET BOEK <<